

IV

Через тиждень Христина зайшла перед обідом до Марти Кирилівни.

— Марто Кирилівно! Я оце забігла до вас по маленькому ділу,— сказала Христина.

Марта Кирилівна так зацікавилась, що забулась вхопити в руки свою недоплетену панчошу.

— За яким ділом? — спитала вона.

— Даю вечір в брата. Нудьга мене бере така, що не знаю, де дітись. Заходьте до мене! Пограємо в карти.

— Спасибі вам. Але я не люблю карт: це забавка не поважна — не пристає до лица поважним старим людям,— сказала Марта Кирилівна.

— От і вигадали. Які ж ви старі? То це й я вже стара, по вашому, чи що?

— Ви — що інше: вам ще можна й заміж вийти. А я знов що інше,— сказала Марта Кирилівна і зробила поважну міну.

— Як же то ви «що інше»? І мені можна ще вийти заміж, і вам можна. Ми ж однолітки або коли ви ще й не молодші од мене.

— Молодша... на шість місяців, вдається,— обізвалась Марта Кирилівна.

— От бачите! Вам саме заміж йти вдруге. А я накликала женихів і для себе і для вас.

— І годі вам! В вас все жарти,— крикнула кокетна Марта Кирилівна.

— От побачите! Накликала я і вусатих, і бородатих, і сивоволосих, і лисих, як облизаний макогін!—говорила і разом реготалась Христина.

— О, цур тим лисим та сивобородим! Цих я не хочу. Цих беріть собі! — говорила й реготалась і собі Марта Кирилівна.

— Нехай буде й так! Я візьму й лисих. А сивобородих складемо в архів та й двері запечатаємо: цих і я не хочу. Я накликала таких Юпітерів Олімпійських, що ви з дива вмрете або... або... заміж підете,— тріщала й реготалась весела безробітня удовиця.

— Коли накликали Юпітерів, то вже прийду та подивлюсь на ваш Олімп, хоч скажу вам, що вважаю на усіх тих Юпітерів і Аполлонів як на варварів та деспотів,— сказала Марта Кирилівна вже з поважною міною.

— Не бійтесь! Прийдете, побачите і зміните свою неправдиву думку. Юпітерів в мене на картах буде доволі. Треба до їх і Юнон та Діан, а то, чого доброго, без Юнон мої Юпітери порозбігаються та з нудьги повтікають на Олімп,— сказала Христина.

— О, ви — так правдива Діана! А з мене яка ж там Діана?— обізвалась Марта Кирилівна, ще й губи закопилила, але все хитренько поглядала на Христину. Вона ждала, що на це скаже Христина.

— І годі вам! Ви то й є правдива Діана. Цвітете, як повна рожа, рум'янець на всю щоку! І з лица не старі і душею молоді! Годі вам Лазаря співати! Ще й заміж підете,— говорила Христина.

— Йдіть ви передніше, покажите стежку, а тоді й я за вами,— сказала насмішкувато Марта Кирилівна,—я вже зазнала цього добра.

— А думаєте, не пішла б хоч і сьогодні, якби хто гарний причепився?.. Піду з високом та й вас за собою поцуприкую.

Обидві удовиці реготались, аж заливались од сміху. Насміявшись вволю, Христина попрощалась з хазяйкою й вийшла.

«Христина каже, що в неї будуть на картах Юпітери:

цікаво подивитись на ті вінці сотворіння. Я люблю таких, та й, може, трапиться хто... А чом би пак мені не вийти заміж? Я ще не стара на літа, а на виду зовсім молода; і мислями і ліберальними поглядами я зовсім така, як моя Маруся,— подумала Марта Кирилівна і почала зшукувати та оглядати свої убори.— Дочки не візьму, бо там, певно, буде Ломицький. Ой, той мені Ломицький! Як би його одбити од своєї Марусі?»

Вечері Марта Кирилівна пішла на вечерок до Бородавкіна, в котрого тоді жила Христина. Вона прибігла ще зарані. Гостей ще не було. Бородавкіна попросила Марту Кирилівну в столову, де пили чай. Христина сіла й собі проти неї і цікавим оком поглядала на неї та переглядалась з своїм жартовливим братом. Вона запросила до себе на вечір Платона Андріяновича Бичковського, давнього жениха Марти Кирилівни. Її брала цікавість подивитись, як-то вони теперечки стикнуться. Почали збиратись гості, все приятелі Бородавкінові. Бородавкін був чоловік дуже добрий і для всіх приємний, але дуже любив погуляти всмак, пограти в карти і поп'янствувати. В його була своя гуляча компанія. До тієї компанії належалося чимало нежонатих урядників та офіцерів; до тієї гулячої компанії належав і Бичковський,— він пробував на службі в Бендерах і приїхав на одвідини до Бородавкіна.

Перегода в одчиненні настіж двері увійшов якийсь немолодий інтендант, з білою, як молоко, головою. За ним виступав другий інтендант, з головою лисою, неначе облизаний макогін. Після їх прийшов капітан, високий та сухорлявий, схожий на Дон-Кіхота. Прийшло ще два пузаті урядники, старі кавалери, з червоними, неначе попеченими, щоками.

«Ні, ці Юпітери мені не до вподоби!— подумала Марта Кирилівна.— Я цих усіх оддала б Христині: вже дуже полиняли й пооблазили».

В гостинній за дверима почулась важка хода, аж дошки підлоги трошечки вгинались під чиймись ногами. В дверях з'явивсь Бичковський, високий, поставний, плечистий. Широкі груди аж випнулились. На круглій голові стреміли копицею чорні кучері, подекуди присипані ніби срібними нитками. Густі чорні брови неначе прикривали здорові подовжасті, трохи витрішкуваті карі очі. Довгі вуси висіли аж до плечей і теліпались, неначе два батоги. Од його міцної постаті неначе бризкало здоров'я, лилася сила. Руки й товстелецькі пальці були такі здорові, що сміливо переломили б будлі-яку залізяку. Помаленьку й повагом — не йшов, а неначе сунувся Бичковський до стола, де сиділи гості. Марта Кирилівна вгляділа його в дверях і здалеки не впізнала.

«Оце так правдивий вінець сотворіння! Оцей так Юпітер, як його малюють на картинах! Ну, та й плечі! а голова! а руки! а груди! а шия!— хоч обіддя гни, як кажуть селяне. Ну, та й козарлюга! Істий запорожець! — думала Марта Кирилівна.— Ні. Христина мене не дурить: не всі тут Юпітери миршаві та шолудиві, лисі та сиві».

Бичковський наблизився до стола. Христина й її брат, Бородавкін, встали. Бичковський привітався з ними й заговорив. Марта Кирилівна аж тоді впізнала його. Од того часу, як Бичковський сватав Марту Кирилівну, минуло сливе два десятки років.

Бичковський після того зараз виїхав десь далеченько на службу, і Марта Кирилівна навіть забула про його. Два роки перед тим Бичковський з'явився в Бендерах: він перейшов туди на службу в інтендантство. До Марти Кирилівни дійшла чутка, що він служить у Бендерах, але їй ні разу не довелося з ним стрінутись і побачитись.

«Той, та не той,— подумала Марта Кирилівна.— Тепер він скинувся лицем на колишнього молоденького Бичковського, як батько на сина... Але яка препишна постать! Фу! Фу! справдишній вінець сотворіння!»

Бичковський привітався і подав усім гостям руку. Зоставалась одна Марта Кирилівна. Бичковський витріщив на неї очі, як корова на нові ворота, і, очевидно, вагався: чи знайома, чи не знайома? Десь неначе ніби бачив... Чи неначе колись мені снилась така постать...

— Марта Кирилівна Каралаєва! — рекомендувала йому Христина.

Бичковський подав їй руку і засміявся. З-під чорних вусів блиснули рівні міцні зуби.

— А ви мене оце й не впізнали? — спитала Марта Кирилівна.

— Спочатку був не впізнав, а потім зараз догадався,— сказав просто Бичковський і важко сів на віденський стілець.

Стілець увігнувся і залуцав од великої ваги його постаті.

Марта Кирилівна стала червона, як жар. Вона любила вбиратись в оригінальні та все якісь гарячі червонясті убори. І тепер на їй була ясно-сіра сукня з червоними смугами, котрі вилися зверху вниз зигзагами. Ті смужки, завширшки на палець, неначе блискавка, вилися і спадали по усій її постаті зверху донизу. Ясно-пунсові бантики на шиї та на грудях ясно й ріжуче жевріли, як жар. Марта Кирилівна почервоніла. Щоки зайнялися, її рум'яне лице й червоні руки ніби палали серед тих червоно-гарячих смужок в її сукні.

Христина не зводила очей з Марти Кирилівни та з Бичковського: вона бавилась старим романом, що був наготові поновитись; їй хотілось знати, що то з того вийде?

Марта Кирилівна пригадала, що Бичковський колись не зваживсь з нею тікати та повінчатись. Вона і тепер почувала, що злостує й сердиться на його. Сердито спідлоба зиркала вона на його очима, неначе говорила йому на докір: «Покинув мене! не схотів з мною втікати! А яким щастям я тебе надарила б!»—неначе говорили її очі.

Але Бичковський не вмів, мабуть, читати такого дрібного друку в очах Марти Кирилівни: він з великим апетитом хлестав чай і запихав рот кренделями.

«Але ж постать! Але ж поставний напродиво! Як виріс, вилюднів! Які плечі! Яка краса в тих плечах! Ото якби на його плечі та ще намостити широкі еполети! Ото була б цяця! Оце правдивий вінець сотворіння! Зевс! Суцце зразець чоловічої сили та краси!» — думала Марта Кирилівна і почала пускати з очей солоденькі проміння на вуси й очі того Зевса.

Але Зевс вже й не дивився на свою покинуту Геру; він все балакав і жартував з Христиною. В Марти Кирилівни заворушились в серці злі почування. Вона так розсердилась на свого древнього Зевса, що була ладна вхопити його обома руками за вуси і скубнути його з усієї сили.

«Подлий ти, нікчемний! покинув мене! Усі вони такі варвари, п'янюги, нестатковиті й непомірквані, картярі! ледарі! волоцюги, залицяники!» — думала Марта Кирилівна і аж

зціпила зуби та кулаки. З нею трохи не стала істерика. Похапцем допила вона чай, встала з-за стола і вийшла в гостинну. Вона почувала, що її щоки аж горять, аж пашать, усе тіло неначе в огні од неприємних згадок та од злості. Одчинивши вікно, вона сіла коло вікна і сперлась ліктем на одвірок. Свіже легке здорове повітря трохи прохолодило її гарячий вид.

В світлицю увійшла Христина. Вона зорила очима по світлиці й очевидячки шукала Марти Кирилівни.

— А ви тут? дивитесь в вікно та, певно, вдались в поезію: милуєтесь зорями? Поезія, поезія! Ой, ще не минув час вашої поетичної вдачі! Ходім лишень та приступім до поезії, не такої вже ідеальної, як оті зорі. Час сідати за карти,— сказала Христина і взяла Марту Кирилівну під руку та й повела в одну невеличку кімнату. Там стояв столик. За столиком сидів Бичковський та Бородавкін. Два стільці стояли порожні, очевидячки, для Христини та для Марти Кирилівни.

— От і наші партнери! — сказала Христина. Марта Кирилівна зиркнула на Бичковського сердитими очима; вона ждала од його більше привітності, ласкавості, сподівалась чогось більшого, а тепер постерегла, що він зовсім збайдужнів до неї і навіть забув її. Вона почувала, що й тепер її руки аж сверблять, щоб вхопити Бичковського за вуси і добре з усієї сили поскубти.

— Не маю чогось охоти грати в карти,— сказала Марта Кирилівна.

Вона крутнулась швидко, по-панянському, на одному місці, вийшла з кімнати і сіла за другим столом в світлиці; вона пристала до інших партнерів.

«Не вдалось-таки звести їх до купи! Але я таки їх звезду, поновлю роман... А Марти Кирилівні таки бажається поновити роман,— це по всьому знать!»—подумала Христина.

Після вечері вінці сотворіння смикнули таки добре, але так, що спромоглись ще повертати язиком.

— Бичковський! ходім в мою кімнату, я покажу вам одну цікаву археологічну річ,— сказала Христина до Бичковського.

— Ходім побачим, яка там захована в вашому сховищі цікава археологія,— сказав Бичковський.

Христина взяла його під руку і повела в свою кімнату. В спальній кімнаті, над ліжком Христини, висів на стіні прездоровий килим. Його вишивали ще за панщини двірські дівчата для Христининої матері. Килим був вишитий гарусом та шовком. Робота була пречудова. Кругом килима виляса широка смуга, вишита розкішними рожами усяких кольорів, оргініями та маківками. В середині був вишитий чорнявий трубадур — лицар. Він грав серенаду на якійсь чудернацькій бандурі, сидячи на камені під вікнами середньовікового шпичастого замку, а на балконі сиділа лицарша, спершись на ґратки. Килим таки добре полиняв, але малюнок ще й тепер визначувався дуже добре й виразно і був артистичної роботи.

— Як вам подобається ця археологія? Правда, тепер і в Персії не знайти таких килимів? — спитала в Бичковського Христина.

— Сказати правду, я й не розберу гаразд, що на йому поналяпувано: чи ліс, чи хата. Неначе посередині стоїть копиця сіна, і либонь ворона чи крук сидить на копиці; надісь

крук!— обізвався Бичковський, лупаючи трохи вже п'яними очима.

— Ой ви, Тюхтій Іванович! Ви самі справдішня копиця сіна! Яка там копиця сіна? То трубадур співає серенаду під балконом замку. Дивіться, який кучерявий! Достоту такий, як ви! — сказала Христина.— От я приведу сюди очі, гостріші од ваших.

Христина крутнулась і через одну хвилю привела під руку Марту Кирилівну і поставила її рядом з Бичковським перед килимом.

— Правда, ви й досі не бачили моєї дорогої, теперечки вже сливе археологічної річі? Гляньте на цей килим! Правда, гарна, пишна робота? Варто оддати в археологічний музей! — гукнула Христина.

Вона крутнулась, миттю вискочила з кімнати, ще й причинила одну половину дверей. Бичковський і Марта Кирилівна zostались удвох і дивились чогось на килим.

— І справді, дуже гарна робота,— обізвалась Марта Кирилівна.

— Нічого не розбираю. Якась плутанина...—обізвався Бичковський.

— Тямите ви! Плутанина!— сказала проворно й трохи нахабно Марта Кирилівна і сіла на стільці.

— Сідайте ж!— показала вона рукою на стілець. Бичковський сів.

— Давно ми бачились... а тепер ізнов довелось-таки нам побачитись,— почала Марта Кирилівна.

— Гора з горою не зійдеться, а чоловік з чоловіком зійдеться,— обізвався Бичковський і витріщив очі на

Марту Кирилівну.

Це дуже сподобалось їй, їй в вічі знов впали широкі «чаруючі» плечі Бичковського.

«Треба б знов розпочати з ним роман. Чом би пак і заміж за його не вийти? Постать! плечі напродиво! І я не zostалась би сама в хаті, в самотині»,— подумала Марта Кирилівна.

— До нас доходила чутка, що ви й досі ще не оженились? — спитала в його Марта Кирилівна.

— Ні, не оженився й досі,— обізвався флегматично Бичковський.

— Чом же ви не оженились? Не знайшли щирого серця? гарячої душі? Га?

— Гарячої душі не знайшов,— механічно обізвався Бичковський.

А я і заміж пішла і дочку маю, і от-от незабаром, може, й дочку видам...

— І удовою zostались, та вже й давно,— обізвався Бичковський.

«Чув, подлий, що я удова, а не прийшов, щоб мене сватати. Треба б його оженити з собою... хоч силою. Треба б напосістись на його! Коли б Христина помогла»,— думала Марта Кирилівна.

— Що ж ви, розбагатіли? Без жінки, без сім'ї вам, чоловікам, і грошей нема де дівати. Певно, склали в банку великі капітали?

— В кишені оце маю п'ять карбованців. Тепер це всі мої капітали,— муркнув Бичковський.

— Оце так диво! Ви, певно, не були на службі, а десь тинялись в світах, певно, десь поневірялись... може, мужикували, а може, й старцювали? Ні жінки, ні грошей! А я, хвалить бога, і дочку-красуню маю, і гроші маю, і дім маю, і живу щасливо, як у бога за

дверми,— сказала Марта Кирилівна.

При цих словах Бичковський насторочив вуха і покрутив вуса. Розмова про гроші очевидячки припала йому до смаку.

— Як ви, Платоне Андріяновичу, вилюдніли, вирости і вгору і вшир! Я вгляділа вас і спочатку таки не впізнала: такий з вас козир став! Ще довго будете заморочувати голови дамам. А я здорово змінилась? Ви мене впізнали?— спитала Марта Кирилівна і прижмурила свої гострі очки.

— Ні, не впізнав, але швидко догадався, що то ви,— муркнув Бичковський.

— Що ж я? Чи дуже постарілась? Стала зовсім бабою? Га? — спитала Марта Кирилівна і підняла вгору тонкі брови, ще й дрібненько зареготалась.

— Ви стали тепер червоні, а колись були білі,—знехотя обізвався Бичковський.

Марта Кирилівна ще дужче зареготалась.

— Це гарні компліменти говорите дамам! Що ж це, по вашому: чи гарно б то, чи погано?

— Ні гарно, ні погано. Але ви ще цвітете і не в'янете. Я думав, що ви зв'яли й зачервіли,— сказав Бичковський.

— Кажуть люде, що я не зв'яла, хоч, може, й гаразд і не процвітаю. Чи мали ж який роман на своєму віку? Певно, мали стільки романів, що їх усіх і не списати,— спитала Марта Кирилівна.

— Хто його зна: не пам'ятаю, позабував,— сказав Бичковський і витріщив очі на килим, неначе розглядав трубадура з бандурою.

— Чого це ви так придивляєтесь до того трубадура, чи археологією цікавитесь, чи тією лицаршею, що сидять на балконі?

— Більше археологією,— знехотя обізвався Бичковський.

— Невже ви так встигли зачучверіти та зачерствіти, що тільки й цікавитесь тією мертвотою, цебто археологією та мертвими мальованими лицаршами?— чеплялась Марта Кирилівна.

Бичковському обридла вже та розмова про гарячі душі та мальованих лицарш,— йому заманулось випити всмак з компанією, а Христина одбила його од веселої компанії і трохи не замкнула в хатині, а Марта годує його романтичними солодощами.

Може, ви зацікавлені чим іншим, а я вас тут держу? Може, час випити по чарці?— спитала Марта Кирилівна.

«Оце причепилась причепа! Залучила мене сюди, неначе теля в повітку»,— подумав він.

— А час би вже випити, ви правду сказали оце.

— І я з вами вип'ю! Нудьга мене бере серед цієї старечої невеселої компанії,— аж гукнула Марта Кирилівна.

— От і добре! Ходім та вип'ємо вкупі! Я таких люблю.

— І я таких люблю! З такими і на світі жити веселіше!— гукнула Марта Кирилівна і схопилась з стільця.

Вона підроблювалась під смак Бичковського. В її душу впала думка і справді знов розпочати роман з Бичковським, которий міг стати їй в пригоді.

Марта Кирилівна кокетко одіпхнула обидві половинки дверей і проворненько, якось пустуючи, вискочила в гостинну. За нею повагом вийшов Бичковський. В столовій кругом стола сиділи Юпітери та лисі вінці сотворіння і хилили хто пиво, хто вино стаканами. Марта Кирилівна сіла поруч з Бичковським і налила в стакани вина і для себе, і для Бичковського. Бичковський підняв стакан до Марти Кирилівни. Вона підняла і свій стакан і цокнула ним об стакан Бичковського. Хоч вона і не любила пити, але ради Бичковського вихилила повний стакан, ще й другий налила. Вона була рада, що знов своєю особою зацікавила колишнього жениха. Бичковський розвеселився, навіть розговорився. Марта Кирилівна присунулась до його близенько і пильно дивилась йому в вічі. Вона розчервонілась, розгорілась. З червоним лицем, з червоними руками, в пунсових бантах, в червоних зигзагах взорця своєї сукні, вона вся ніби палала, наче неопалима купина. Вона прикинулась веселою, навіть трохи гулячою, говорила дрібно, весело, безперестанку та все зачіпала Бичковського.

«Весела баба! Ще веселіша стала, ніж колись передніше, як була панною. І компанію держить добре: дудлить вино таки гаразд. Та й видно, що й жар в неї ще не прохолов: як розчервонілась!»—думав Бичковський.

«Як би до його причепитись? Як би йому натякнути, що я й заміж за його ладна вийти? Чи не торкнути його ногою під столом? Але він тепер не розбере й не розшолопає, хто його торкнув черевичком, бо кругом стола сидить багато Зевсів, та ще й п'яненьких. Ліпше напишу до його лист... начебто давня приятелька... Або чи не намовити б Христину, щоб йому будлі-як натякнула»,— думала Марта Кирилівна, сьорбаючи вино з стакана.

Христина поглядала на Бичковського та на Марту Кирилівну і тільки осміхалась, переглядаючись з жартовливим своїм братом Бородавкіним.

Тим часом Юпітери налигались амброзії так, що вже й міру перейшли; вони боялись, що не дійдуть до Олімпу, тобто додому, і почали прощатись.

Попрощалась і Марта Кирилівна. Вона двічі подала Бичковському руку на прощання і, буцімто жартуючи, дуже міцно здушила його за руку, скільки в неї було в руках сили і міці.

— Навідайтесь ж до давньої знайомої, не забудьте! Я вас сподіватимусь,— просила вона Бичковського.

— Навідаюсь, dokonче одвідаю вас,— белькотав Бичковський, ледве посовуючись до дверей та човгаючи здоровими чоботищами.

— Завтра заходьте до мене на снідання, я покажу вам свою дочку. Чуєте? Я вас ждатиму,— сказала Марта Кирилівна на прощанні.

— Добре, зайду на снідання,— говорив наче спросоння п'яненький Бичковський, бо він в той час і не розбирав добре, чи це в Кишиневі його просять на снідання, чи може в Бендерах, чи й деінде.

Другого дня Марта Кирилівна ждала з візитом Бичковського. Вона звеліла Марусі готувати кофе і снідання, послала взяти доброї горілки та міцного вина. Маруся одяглася в чорну сукню. Марта Кирилівна вгляділа її в чорній сукні, і в неї майнула думка одягтись в убрання ясних кольорів.

«Маруся в чорному убранні наче постарілась на два-три роки. Одягнуся я в сіреньке та в біле і... певно, помолодшаю на років п'ять або й шість. Вчора з'явилась йому ніби в огні та в жару,— сьогодні з'явлюсь йому в легких зефірах та хмарках: може, він тепер схильний любити зефіри, бо вже пристаркуватий. Це буває в тих вже літніх, доходжалих вінців сотворіння...»

Марта Кирилівна одяглася в легеньку делікатного сіренького цвіту сукню, накинула білу мушлинову блузу, але таки не втерпіла — понакидала подекуди свого коханого огню та жару на убір: пришпилила на грудях пунсовий букет і на шию почепила вузьеньку пунсову оксамитову стрічку.

«Зефіри зефірами, а полум'я все-таки краще, бо дуже пристає мені до лица,— думала Марта Кирилівна.— Нехай подихають зефіри весняним духом, але нехай натякають, що за весною стоїть, притаївшись, палке літо».

Убравшись і причепурившись, Марта Кирилівна походжала по кімнатах і все виглядала в вікна. Вже настала дванадцята година, вже й снідання було готове; вже Маруся й кофе поставила на плиту, а Бичковський не приходив. Марта Кирилівна ходила по гостинній неспокійна, тривожна. Вже годинник вдарив першу годину, а Бичковський не приходив. Марта Кирилівна почала сердитись, пішла в пекарню, заглянула в каструлі, навіщось вилаяла куховарку, понюхала кофе і чогось причепилась до Марусі. Вже годинник вдарив два, а Бичковського не було. Марта Кирилівна була ладна потрощити на цурпалки усі вінці сотворіння.

«Напишу до його лист; він, певно, ночував в Бородавкіна. Буду просити, щоб зараз прийшов до мене на снідання»,— думала Марта Кирилівна.

Вона вхопила листок паперу і написала дві фрази:

«Жду вас на снідання. Не сподіваюсь, щоб ви не додержали свого слова. Пам'ятаюча про вас — Марта Каралаєва».

Куховарка однесла лист і швидко вернулася назад.

— А одписка де? — спитала Марта Кирилівна.

— Не дали одписки. Сказали, що пан ще спить,—сказала куховарка.

— Варвар!.. Нікчемний страхополох! Гладкий, пикатий та окатий Бахус, а не Юпітер! — тихенько лаяла Бичковського Марта Кирилівна. — А може, прийде ввечері на чай... Прийде! бо я його зацікавила: ради його вихилила два стакани вина, аж і досі в голові гуде...

Перед вечором Марта Кирилівна пообідала і знов ждала Бичковського; і по обіді, лежачи на ліжку, все думала про його. В гостинній рипнули двері. Марта Кирилівна схопилась з ліжка і прожогом вбігла в гостинню. Там стояв Ломицький і веселенько осміхавсь до неї.

«Не він! Прийшов молодий шелихвіст до дочки»,— подумала Марта Кирилівна і ледве вдержалась, щоб не вернутись назад на ліжку. Але вертатись було ніяково. Вона сіла і мусила балакати з Ломицьким, поки вийшла в гостинню Маруся. Як тільки вийшла Маруся, вона встала, вийшла і знов бебехнула на ліжку і прислухалась, чи не рипне хто дверима в прихожій.

Двері не рипнули. Бичковський не прийшов. Марта Кирилівна вже й не виходила в гостинню до Ломицького.